

**για τον εκσυγχρονισμό του στρατού
και την υπόθεση της Ολικής Άρνησής του**

πρωτοβουλία για την ολική άρνηση στρατεύσης,

Θεοσίτης, Μάιος 2002

Το "ψυχροπολεμικό σκηνικό" που χαρακτήρισε βαθιά τις Μεταπολεμικές δεκαετίες και ότι αυτό συνεπάγονταν (μαζικοί στρατοί και διάχυτος μιλιταρισμός, εξοπλιστικοί ανταγωνισμοί και πυρηνικά, αντικομμουνιστικές εκστρατείες κλπ...) κατέρρευσε και παρέσυρε μαζί του και τις όποιες ισορροπίες -τρόμου- βασίστηκαν σ' αυτό. Την προηγούμενη δεκαετία, ο πολυδιαφημισμένος "άνεμος της αλλαγής" κάθε άλλο παρά ευοίωνος και "φιλειρηνικός" αποδείχτηκε για τους καταπιεσμένους: παλιοί και νέοι εθνικισμοί αιματοκύλισαν πολλές περιοχές του πλανήτη, το πέραςμα στην "ελεύθερη αγορά" των πρώην ανατολικών χωρών βύθισε στη φτώχεια και την εξαθλίωση ολόκληρους λαούς και γέννησε μαζικά κύματα οικονομικών -και όχι μόνο- προσφύγων. Σε πολιτικό επίπεδο, το δυτικό σύστημα διακυβέρνησης αυτοπαρουσιάστηκε σαν η μόνη εφικτή κοινωνική οργάνωση, οι στρατιωτικές του δομές δυνάμωσαν, οι ΗΠΑ ανακήρυξαν εαυτόν ως μονοκρατορία και η -μέχρι τότε- ΒΟΚ προχώρησε στην αυτοκρατορικού τύπου ολοκλήρωση της.

Η νέα "μεταψυχροπολεμική" εποχή σφράγισε τη γέννησή της με έναν πόλεμο, αυτόν του Περσικού. Ο πόλεμος του Κόλπου το '91 μεταξύ των άλλων υπήρξε και καθοριστικό σημείο αναφοράς της δυτικής Ισχύος και έθεσε τα θεμέλια γι' αυτό που σήμερα ονομάζεται "νέα τάξη πραγμάτων". Και αν ο δυτικός κόσμος έριξε το βάρος του στην οικονομική ανάπτυξη του (πάντα εις βάρος του λεγόμενου "τρίτου κόσμου", των μεταναστών, αλλά και των ντόπιων προλετάρων) και ανάδειξε νέες πολιτικές οικονομικού επεκτατισμού, οι στρατοί και οι μονάδες καταστολής του εξακολουθούν να παίζουν κυρίαρχο ρόλο στην διατήρηση της Τάξης τόσο στο εσωτερικό του, όσο και -κυρίως εκεί- στις περιφέρειες της λεηλασίας του. Μέσα σε αυτό το γενικότερο κλίμα κοινωνικών και πολιτικών αλλαγών η Τεχνολογία και η Επιστήμη προσφέρουν τα μέγιστα στην θωράκιση των δομών εξουσίας και την ορθολογική οργάνωση της παραγωγής και του κοινωνικού ελέγχου. Οι "ειρηνιστικές" και οι "ανθρωπιστικές" του επεμβάσεις έχουν πάντα σαν στόχο να δείξουν το "ποιός είναι το αφεντικό" και πάντα μετά τις σφαγές και τους "έξυπνους" βομβαρδισμούς ακολουθούν οι πολιτικές της "ανοικοδόμησης" και της δημοκρατικής επιβολής των κυριαρχικών και οικονομικών του όρων. Και αν τα τελευταία χρόνια έδειξαν να "χαλαρώνουν" στο εσωτερικό του οι πατροπαράδοτοι πατριωτικοί δεσμοί συνοχής και οι μιλιταριστικοί θεσμοί (μιάς και εξέλειπε σιγά-σιγά ένας ορατός εχθρός) ένα στρατιωτικού τύπου χτύπημα στην καρδιά του καπιταλιστικού κέντρου και ένας νέος πόλεμος ήρθαν να ταραξουν τις ισορροπίες και να αναδιατάξουν τους κυριαρχικούς συσχετισμούς δυνάμεων.

Μετά τις 11 Σεπτέμβρη και την ισοπέδωση του Αφγανιστάν από τις ΗΠΑ και τους συμμάχους τους, ένα νέο ψυχροπολεμικό σκηνικό ανατέλλει. Ο κόσμος χωρίζεται σε δύο στρατόπεδα, με βάση το "ή με εμάς ή με τους τρομοκράτες", ή "με τους πιστούς ή με τους άπιστους"... Έτσι, ο νέος εχθρός δεν αργεί να φανερωθεί ή και να κατασκευαστεί επίσης. Ο πραγματικός και συμβολικός κίνδυνος των "ασύμμετρων απειλών", της "ισλαμικής τρομοκρατίας" και του "κοινωνικού ανεξέλεγκτου" εν αρχή συσπειρώνει τον δυτικό κόσμο, δυναμώνει τους μηχανισμούς της κρατικής βίας και του κοινωνικού ελέγχου, εκβιάζει την κοινωνική

συναίνεση. Παρόλο που ακόμα δεν έχει ξεκαθαρίσει εντελώς το τοπίο, η στροφή σύσσωμων των δυτικών κρατών προς τον ολοκληρωτισμό είναι δεδομένη (ευρω-τρομονόμοι, έκτακτα στρατοδικεία στις ΗΠΑ, Ευρωστρατός και ενιαία αμυντική πολιτική της ΕΕ, νέα δομή του ΝΑΤΟ). Απ' ότι φαίνεται, μέσα σ' αυτές τις προοπτικές που χαράσουν τα παγκοσμιοποιημένα κέντρα εξουσίας η ενδυνάμωση και των στρατιωτικών μηχανισμών πρέπει να θεωρείται επίσης ως δεδομένη. Άλλωστε, όπως και οι ίδιοι οι δυτικοί ηγέτες δηλώνουν "ο πόλεμος κατά της τρομοκρατίας έχει μόλις ξεκινήσει..."

Στη δεκαετία του '90 πολλά πράγματα αλλάζουν και σε ότι αφορά την ελληνική πραγματικότητα, ιδιαίτερα μάλιστα από το '95 και μετά -όπου λύνεται οριστικά το εθνικιστικό φλερτ της περιβόητης "ελληνοσερβικής φιλίας" και επικρατεί η εκσυγχρονιστική τάση στην πολιτική διαχείριση του κράτους. Η σταθερή και ουσιαστική ελληνική συμμετοχή στα δυτικοευρωπαϊκά κέντρα εξουσίας, στο ΝΑΤΟ και στις υπόλοιπες διακρατικές οικονομικές και πολιτικές δομές, εδραιώνουν την Ελλάδα ως αναπόσπαστο και ενεργό κομμάτι του δυτικού κόσμου. Το ελληνικό κράτος εκσυγχρονίζεται, ακολουθεί πιστά τις επιταγές της Ε.Ε. και τις νέες πολιτικές οικονομικής διείσδυσης, επωφελείται από την εκμετάλλευση των μεταναστών για να στήσει το δικό του "οικονομικό θαύμα", κηρύσσει τον "πόλεμο ενάντια στη λαθρομετανάστευση" και δολοφονεί πρόσφυγες στα σύνορα του. Ισχυροποιεί τη θέση του στην Βαλκανική, στέλνει το στρατό του σε όλες τις συμμαχικές επιχειρήσεις (Ιρακ, Ρουάντα, Σομαλία, Βοσνία, Αλβανία, Κόσοβο, Μακεδονία, Αφγανιστάν...), εξοπλίζεται με υπερσύγχρονα και "έξυπνα" όπλα, εκσυγχρονίζει το νομικό οπλοστάσιο, δυναμώνει τις μονάδες καταστολής, συμμετέχει ενεργά στην "αντι"τρομοκρατική σταυροφορία... Και όλα αυτά πάντα με βάση το δόγμα που έχει εισάγει τα τελευταία χρόνια: "ισχυρή οικονομία-ισχυρός στρατός"...

Και όπως είναι φυσικό επακόλουθο, μέσα σε όλα αυτά, εκσυγχρονίζει και (ημι)επαγγελματικοποιεί το στρατό. Έναν μαζικό στρατό κληρωτών οργανωμένο μέχρι πρόσφατα στα ψυχροπολεμικά δόγματα και τον από βορρά κίνδυνο (πρ. ανατολικό μπλοκ). Το μόνο που φαίνεται να παραμένει σταθερό (αλλά όχι και αναλλοίωτο) όλα αυτά τα χρόνια είναι ο ελληνοτουρκικός ανταγωνισμός, "ο εξ' ανατολών κίνδυνος" δηλαδή και ο αποτρεπτικός ρόλος του στρατού που έχει χτιστεί -κυρίως- μπροστά στην απειλή των ελληνικών συμφερόντων από το Τούρκικο κράτος.

Από και πέρα, το ελληνικό κράτος μέσα από τις αλλαγές της "αμυντικής" πολιτικής του συντονίζεται με την περιβόητη αντιτρομοκρατική σταυροφορία και επιδιώκει τη μόνιμη συμμετοχή του στρατού στις συμμαχικές δομές και επεμβάσεις, για να ενισχύσει το ρόλο και τη θέση του στα διεθνή διευθυντήρια. Επιδιώκει επίσης να υπερασπίσει τα ιδιαίτερα ηγεμονικά συμφέροντά του στην ευρύτερη περιοχή των βαλκανίων και μέσα από την στρατιωτική ισχύ και την υπεροπλία.

Μαζί με τους νέους κυριαρχικούς προσανατολισμούς συμβαδίζουν και οι τεχνολογίες του θανάτου. Τα νέα, τεχνολογικά αναβάθμισμένα, οπλικά συστήμα-

τα (που επιτρέπουν βαθιά-χειρουργικά χτυπήματα στα ζωτικά κέντρα του αντιπάλου, μειώνοντας στο ελάχιστο το ρίσκο και τις απώλειες του επιτιθέμενου) αλλάζουν ραγδαία και τον τρόπο διεξαγωγής των πολέμων. Απαιτούν νέες -ευέλικτες- δομές, πολύ λιγότερο -αλλά φοβερά εξειδικευμένο και "έμπιστο" στρατιωτικό- προσωπικό.

Μέσα σε αυτή τη νέα πραγματικότητα, ο μαζικός στρατός φαντάζει "απαρχαιωμένος": είναι δύσκαμπτος και αντιπαραγωγικός. Έτσι το ελληνικό κράτος προσανατολίζεται σε ευέλικτες μονάδες ταχείας επέμβασης και σε ημι-επαγγελματικό στράτευμα. Οι πρώτες φουρνιές μισθοφόρων έχουν ήδη προσληφθεί με την προοπτική να καλύψουν θέσεις μόνιμων χειριστών των νέων πολύπλοκων συστημάτων, αλλά και να προωθηθούν σε αποστολές εκτός των συνόρων -με τον τρόπο αυτό ξεπερνιούνται και οι όποιες τάσεις απειθαρχίας και αποδιοργάνωσης παρουσιάζονταν σε αντίστοιχες αποστολές επανδρωμένες από κληρωτούς.

Σε καμία των περιπτώσεων ωστόσο, για τα επόμενα 50 χρόνια, δεν εξετάζεται το ενδεχόμενο της κατάργησης της υποχρεωτικής θητείας. Οι δύο όψεις του μηχανισμού αυτού (επαγγελματική-εφεδρική) σχεδιάζεται να συνυπάρχουν με συχνά διαχωρισμένες αρμοδιότητες. Η ελάττωση της στρατιωτικής θητείας προκύπτει από τη νέα οργανωτική δομή και όχι -όπως προσπαθεί να μας πείσει η κυρίαρχη ρητορεία- από την "καλή θέληση" των κρατούντων. Ο εξανθρωπισμός του στρατού (με την εισαγωγή κέτερικ και καθαριστηρίων στους στρατώνες, αναβάθμιση των Κ.Ψ.Μ., τις υποτειθέμενες "αξιοκρατικές μεταθέσεις", τις ευνοϊκές ρυθμίσεις για τους ανυπότακτους, κ.α.) αφορούν μέτρα εντυπωσιασμού, ενός στρατού που αλλάζει πρόσωπο και όχι ουσία.

Άλλωστε, δουλειά του στρατού είναι ο πόλεμος. Η ορθολογική οργάνωση, η σύγκριση-μεταποίηση των καθηκόντων και η εξειδίκευση στην εκπαίδευση των στρατευμένων θα επικεντρώνεται αποκλειστικά στο εγκληματικό αντικείμενο τους. Η στρατιωτική θητεία ήταν ανέκαθεν ένα σχολείο πειθαρχίας, υποταγής και εθνικής διαπαιδαγώγησης και αυτό σε συνδιασμό με τους "ενδιάμεσους" милитаристικούς θεσμούς (παλαιά άμυνα, εναλλακτική θητεία) δεν πρόκειται να αλλάξει. Αυτό που αλλάζει είναι η ένταση και η μέθοδος, εφόσον πλέον η κύρια δουλειά ιδεολογικής σφυρηλάτησης και εκβιασμού της κοινωνικής συναίνεσης γίνεται κυρίως μέσα από το θέαμα και τα Μ.Μ.Ε.

Ο πολυδιαφημισμένος "ψηφιακός στρατός του 21ου αιώνα" επιδιώκει να δημιουργήσει μικρές και ευέλικτες μονάδες καταστροφών και θανάτου, σκληρούς και ολοκληρωτικούς πυρήνες κρατικής επιβολής αποκομμένους από οποιοδήποτε πεδίο κοινωνικού ανταγωνισμού. Μέσα στη νέα ιστορική συγκυρία κάθε στρατός, μικρός ή μεγάλος, εθνικός ή συμμαχικός, εφεδρικός ή επαγγελματικός, υπηρετεί πιστά τους ίδιους αιματηρούς σκοπούς: προασπίζει ηγεμονικά συμφέροντα, επιβάλλει την πιο στυγνή πειθαρχία, θεμελιώνει την κάθε "νέα" Τάξη. Και στο στόχαστρο του βρίσκονται πάντα αντικαθεστωτικοί, "τρομοκράτες", απειθαρχοί, εξεγερμένοι, πρόσφυγες, κάθε λογής "μειονοτικοί" και φτωχοδιάβολοι...

Το πρόταγμα της ολικής άρνησης στράτευσης είναι γέννημα-θρέμα ενός κοινωνικού-απελευθερωτικού κινήματος, ανταγωνιστικού προς την κρατική οργάνωση της κοινωνίας και τον καπιταλισμό. Σαν πρακτική αναδύθηκε στα μέσα της δεκαετίας του '80, ακολουθώντας κριτικά, αλλά και επεκτείνοντας επίσης μία χρόνια αντιστασιακή παράδοση που φέρει τους επαναστατημένους κάθε εποχής ως λιποτάκτες, πολέμιους του στρατού και των πατριωτικών κελυσμάτων. Και αποτελεί την πιο ριζοσπαστική και ρηξιακή απάντηση του αναρχικού-αντιεξουσιαστικού κινήματος απέναντι στον δολοφονικό θεσμό-μηχανισμό του στρατού.

Έχοντας συνείδηση της ιστορικής εμπειρίας τόσων εμφύλιων και κατακτητικών πολέμων (που πληρώνονται πάντα με σφαγές καταπιεσμένων), έχοντας επίγνωση του εξουσιαστικού ρόλου του στρατού αλλά και της άκαμπτης και καταπιεστικής εσωτερικής του οργανωτικής δομής, η ρήξη μαζί του δεν μπορεί παρά να είναι κάθετη και οριστική. Έτσι καθώς η ολική άρνηση πραγματώνει αυτή τη ρήξη και αρνείται κάθε είδους συνδιαλλαγής μαζί του, μπλοκάρει και τις όποιες αφομοιωτικές προθέσεις του θεσμού -κάτι που δεν κατάφεραν παλιότερα οι «επιτροπές φαντάρων», κάτι που δεν καταφέρνει σήμερα η «εναλλακτική άρνηση στράτευσης» και το «τρελόχαρτο».

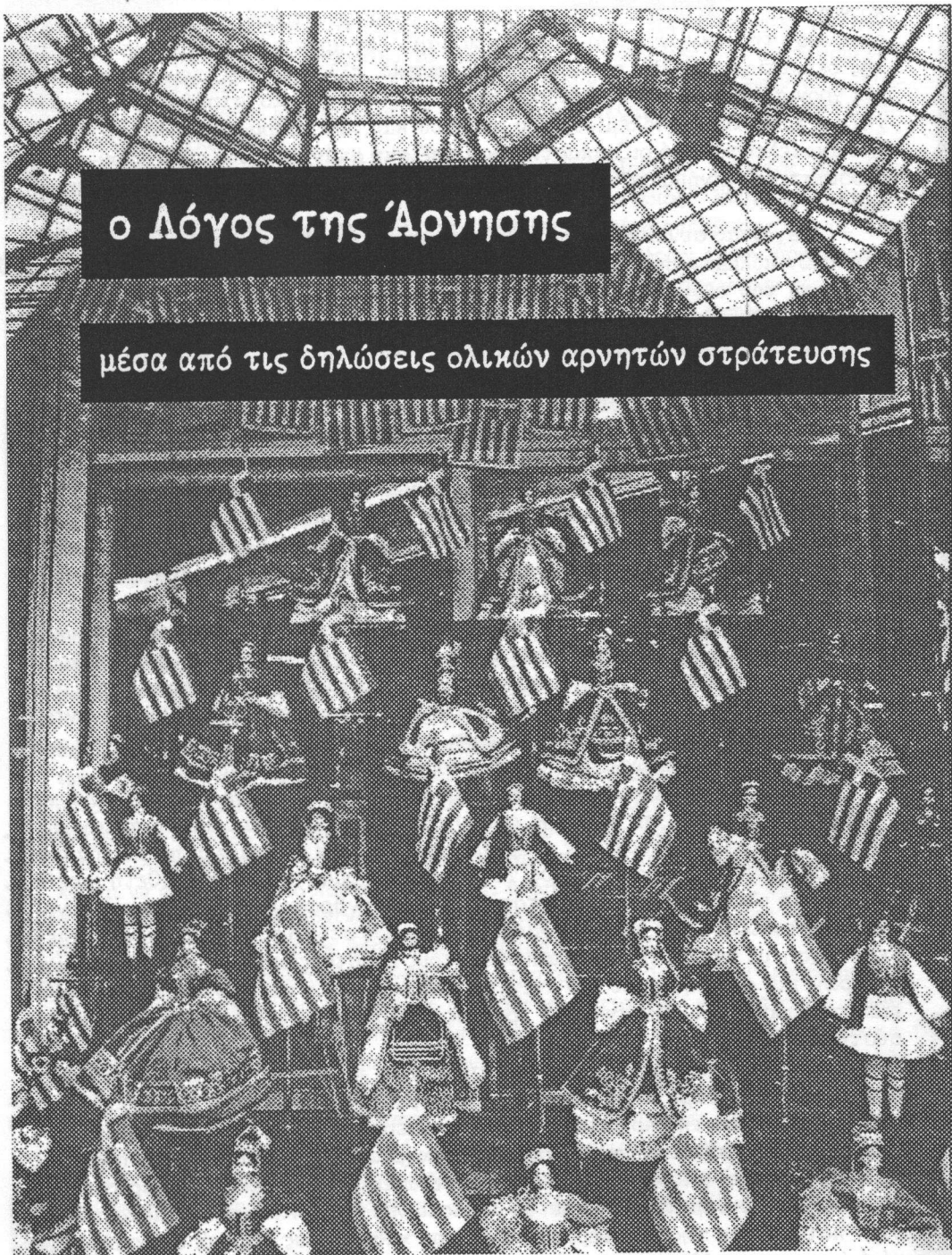
Η ολική άρνηση στράτευσης επιδιώκει να εναντιωθεί στον στρατό, τον милитарισμό και τις εθνικές αυταπάτες και όχι να αποφύγει -ιδιοτελώς και όσο το δυνατόν πιο ανώδυνα- την υποχρεωτική στράτευση. Γι' αυτό και έχει μόνιμα «ανοιχτούς λογαριασμούς» με τους διωκτικούς μηχανισμούς: αποκαλύπτοντας αφενός μεν το πραγματικό πρόσωπο των μηχανισμών πίσω από τα όποια ευαίσθητα και δημοκρατικά τους προσωπεία, επαναφέροντας αφετέρου στο κοινωνικό προσκήνιο τις λογικές της κοινωνικής αλληλεγγύης που την χαρακτηρίζουν. Και είναι αυτή η συλλογική δυναμική του προτάγματος που αντιτίθεται στο «τρελόχαρτο». Γιατί το «τρελόχαρτο» αποτελεί προσωπική λύση αλλά και ανταγωνιστική πρακτική όταν αυτό επιδιώκει να αναχθεί σε πολιτικό πρόταγμα και να συνδέσει εντέλει όπως-όπως τόσες ασύνδετες και μοναχικές υποθέσεις.

Βξαιτίας του ανταγωνιστικού περιβάλλοντος που είχε από την αρχή να αντιμετωπίσει, αυτό της εθνικής ομοφυχίας λόγω ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού αλλά και της καταστολής, ο αριθμός των ολικών αρνητών στην Ελλάδα δεν ξεπέρασε ποτέ τους 40 ανθρώπους. Το βασικότερο όμως σ' αυτή την 20ετή πορεία είναι πως η ολική άρνηση πραγματοποιείται από ανθρώπους που έχουν μία συνολικότερη αντίληψη για την ζωή. Μία αντίληψη που στοχεύει στην κοινωνική απελευθέρωση, με την αλληλεγγύη ακυρώνει τους πλαστούς διαχωρισμούς έθνων και συνόρων, μία αντίληψη που δεν ανέχεται την πειθαρχία και την υπακοή σε κάθε είδους εξουσία και που αναζητά τρόπους αντίστασης ενάντια σε ολόκληρο το σύστημα κυριαρχίας.

Ακόμα και στις τωρινές συνθήκες που προωθούν τον επαγγελματικό στρατό δεν μπορούμε παρά να αναζητάμε τρόπους αντίστασης, εμπνευσμένους από την εμπειρία, την κριτική και τις αναλύσεις της ολικής άρνησης. Ενός προτάγματος που η σταδιακή κατάργηση της υποχρεωτικής θητείας (όπως τη γνωρίζαμε έως σήμερα) μπορεί μόνο να το προσπεράσει αλλά όχι και να αναιρέσει την ποιοτική του δυναμική. Και που θα σπλίσει νέα κοινωνικά προτάγματα πάντα στην κατεύθυνση της ελευθερίας ενάντια σε κάθε είδους στρατό, επαγγελματικό ή όχι, και σε κάθε μηχανισμό καταπίεσης και επιβολής.

ο Λόγος της Άρνησης

μέσα από τις δηλώσεις ολικών αρνητών στρατεύσης

“...Η στρατιωτική μηχανή, αυτό το εξαχρειωτικό εργαστήριο υποδούλωσης της ανθρωπίνης ψυχής δεν έχει άλλο σκοπό παρά να κατασκευάσει δούλο-πρεπείς υπήκοους και προσκυνημένα ανδρείκελα έτοιμα να χτυπήσουν, να βασανίσουν και να σκοτώσουν τους αδελφούς και συντρόφους τους προλετάριους, όχι για τα δικά τους συμφέροντα αλλά για τα συμφέροντα των αφεντικών τους, της κεφαλαιοκρατίας. Να ποιο είναι το εθνικοπατριωτικό έργο του στρατού.

Εγώ ο προλετάριος Νίκος Μaziώτης δεν έχω εθνικούς φίλους ή εχθρούς. Εχω ταξικούς φίλους και ταξικούς εχθρούς. Οι ταξικοί φίλοι μου είναι το ελληνικό και διεθνές προλεταριάτο και οι ταξικοί εχθροί μου είναι η ελληνική και διεθνής κεφαλαιοκρατία. Ο εθνικοπατριωτισμός είναι το σήμα κατατεθέν των βασανιστών και δολοφόνων της εξουσίας και του κράτους...”

Νίκος Μaziώτης
Στρατιωτικές Φυλακές Θεσσαλονίκης, 20-5-91

“...Αρνούμαι επίσης να υπηρετήσω τον ελληνικό στρατό:

- Γιατί ο ελληνικός στρατός, όπως και όλοι οι στρατοί, έχει σαφή πολιτική θέση και στα κοινωνικά δρώμενα. Δεν είναι τυχαίο γεγονός το ότι έχει χρησιμοποιηθεί από το κράτος στην εγκαθίδρυση δικτατοριών, στην καταστολή κινήσεων αντίστασης (π.χ. εμφύλιος, κούντα '67), στην αποφυγή παροχής ασύλου σε κατατρεγμένους (δολοφονίες προσφύγων στα σύνορα), σαν απεργοσπαστικός μηχανισμός (απεργίες εργαζομένων καθαριότητας, ΕΑΣ κ.α.)...

- Γιατί δε νοιώθω Έλληνας, μήτε οποιουδήποτε άλλου κράτους, υπήκοος. Δεν επέλεξα εγώ να γεννηθώ στο γεωγραφικό χώρο που λέγεται Ελλάδα. Απλώς έτυχε και δε νοιώθω καμία απολύτως υποχρέωση γι αυτό απέναντι στην “πατρίδα”. Αντιθέτως νοιώθω μίσος και οργή για τα σύνορα που περιορίζουν την ελευθερία των ανθρώπων που έτυχε να γεννηθούν στην όποια “πατρίδα” και γιατί μια μικρή κάστα ανθρώπων εκμεταλλεύεται και καταπιέζει τους κατοίκους της.

- Γιατί είτε μας αποκαλούν Έλληνες, είτε Τούρκους, είτε Αλβανούς, Ρώσους ή Γάλλους, όλοι οι καταπιεσμένοι είμαστε “εθνικά” τυχαίοι που δε μας χωρίζει τίποτα πέρα από τα συμφέροντα των αφεντάδων μας...”

Γιάννης Μακρόπουλος
Αθήνα, 28-3-94

“...Αρνούμαι να στρατευτώ γιατί:

• Μέσα στο στρατό η προσωπικότητα, η ατομικότητα, η ελευθερία συνείδησης θεωρούνται ανύπαρκτα και μόνο μια σειρά από παράλογες εντολές και απαγορεύσεις ή μια ομοιομορφία μπορούν να διαμορφώσουν χαρακτήρα.

• Ο ρατσισμός και ο σεξισμός είναι εκπαιδευτικοί κανόνες που ένας “άντρας” στρατιώτης πρέπει να θεωρεί καθολικές αξίες (μαθήματα που το σχολείο του στρατού περιλαμβάνει στο πρόγραμμά του).

• “Ο πόλεμος τους και η ειρήνη τους μοιάζουν όπως ο άνεμος και η θύελλα... Η ειρήνη τους σκοτώνει ό,τι άφησε όρθιο ο πόλεμός τους” Μπ. Μπρεχτ...”

Προκόπης Περδίκης
Θεσσαλονίκη 16-6-94

“...Η ολική άρνηση στράτευσης σαν επαναστατική πρακτική σε αντιθεσμικά, αντικαθεστωτικά πλαίσια, έρχεται δυναμικά να εντείνει τις κοινωνικές και ταξικές αντιθέσεις και να θέσει τις βάσεις για να πάρει τις κινηματικές διαστάσεις που δύναται να έχει.

Αρνούμαι τέλος να υπηρετήσω, σαν ελάχιστο δείγμα της αλληλεγγύης μου απέναντι σε όλους τους ολικούς αρνητές στράτευσης ανά τον κόσμο, σε όλους όσους διώκονται για την εναντίωσή τους στο δολοφονικό αυτό μηχανισμό.

Ο ΜΟΝΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΤΟΝ ΟΠΟΙΟ ΣΥΜΜΕΤΕΧΩ ΕΙΝΑΙ Ο ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ.”

Ανδρέας Βλάχος
Αθήνα, 20-7-94

ΤΟΥΡΚΙΑ , Οκτώβρης 2001:

Εκατοντάδες ανθρώπων σκοτώθηκαν από την επίθεση στις 11 Σεπτέμβρη. Ως αποτέλεσμα αυτής της επίθεσης οι Ταλιμπάν και οι Αμερικάνοι με τους συμμάχους τους ήρθαν σε σύγκρουση. Ο πόλεμος μεταξύ των δολοφόνων χιλιάδων Αφγανών και των Αμερικάνων και των συμμάχων τους μου υπενθύμισαν πόσο τρομακτικός είναι ο πόλεμος και ο μιλιταρισμός.

Οι πόλεμοι και οι λιμοκτονίες, η μизέρια και οι ανήκεστες βλάβες προκαλούνται από την αγωνία και τις προσπάθειες των κρατών να διατηρήσουν την εξουσία τους. Αποστρέφομαι κάθε είδος πολέμου, τρόμου και βίας και δηλώνω ότι δεν θα γίνω πρεσβευτής κανενός από αυτά.

Δεν ανήκω σε κανένα κράτος. Επιθυμώ έναν κόσμο χωρίς κράτος, χωρίς σύνορα, χωρίς εξουσία και βία....Αρνούμαι να συμμετάσχω στο στρατό και σε οποιονδήποτε άλλο θεσμό οποιουδήποτε κράτους, οτιδήποτε και αν αυτό κοστίζει...

Ερντέμ Γιαλιούνκαγια

“...Πολεμώ συνειδητά αυτόν τον πολιτισμό γιατί αυτός αντιστρατεύεται την ελευθερία. Από τα Μ.Μ.Ε., το σχολείο, την οικογένεια μέχρι τη θρησκεία, την τέχνη, τη μόδα, γιατί όλα αυτά διαστρεβλώνουν και χρησιμοποιούν τις ανθρώπινες ανάγκες για να ικανοποιήσουν την αδηφάγα οικονομική και εξουσιοφρενή πείνα τους. Και πάνω από όλα πολεμώ τον τροφοδότη και οργανωτή τους: ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ.

Επιβουλεύομαι την ανατροπή τους και την αντικατάστασή τους από μια κοινωνία απαλλαγμένη από ιεραρχία, μεσολαβητές, οικονομικά συμφέροντα. Στηριγμένη στην αλληλεγγύη, τη συντροφικότητα, την ελευθερία. Γι αυτό είμαι αναρχικός...”

Γιάννης Μανδαλώζης
Αθήνα, 8-95

“...Ο πόλεμος που πρέπει να κερδηθεί έχει να κάνει με την απελευθέρωση της επιθυμίας από τα εξουσιαστικά και καταναλωτικά τοτέμ στην αναζήτησή και διαμόρφωσή του δικού της κόσμου, όπου θα καταργήσει το χρήμα, το εμπόρευμα, την ατομική ιδιοκτησία, το κράτος, και θα εγκαθιδρύσει την κοινωνία των ελεύθερα συνεργαζόμενων ομοσπονδοποιημένων κομμούνων του κόσμου...

...Σαν αναρχικός αρνούμαι να υπηρετήσω με οποιονδήποτε τρόπο τον τρομοκρατικό θεσμό του στρατού, δε δέχομαι ότι έχω οποιαδήποτε υποχρέωση απέναντι στο κράτος και ο μοναδικός πόλεμος στον οποίο επιθυμώ να πάρω μέρος είναι ο κοινωνικός-ταξικός που στοχεύει στην κατάργησή του και στην ανατολή ενός κόσμου κοινωνικής δικαιοσύνης, ισότητας και ελευθερίας.”

Μιχάλης Αλπανάκης
Κρήτη, 3-98

Ο ΤΡΟΠΟΣ ΓΙΑ ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΟΥΜΕ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΕΙΝΑΙ ΝΑ ΤΟΥ ΣΤΕΡΗΣΟΥΜΕ ΤΙΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΠΗΓΕΣ ΤΟΥ...

Δεν πιστεύω στην αναγκαιότητα του κράτους και δεν αισθάνομαι ότι ανήκω σε κανένα κράτος. Δεν θέλω να ενισχύσω καμία милитарιστική δύναμη με δραστηριότητες που ονομάζονται υποχρεώσεις του πολίτη. Το κράτος απαιτεί να είμαι ένας πολίτης του θέλοντας να με χρησιμοποιήσει για τις στρατιωτικές του επιχειρήσεις, να με μετατρέψει σε μια μηχανή θανάτου και να με κάνει μέρος του εγκλήματος του, ενσωματώνοντας με σε αυτό. Σκοπός του κράτους είναι να αναπαράγει την εξουσία του και τον εαυτό του. Αυτό δεν θα το αφήσω να συμβεί και θα υπερασπιστώ τις πεποιθήσεις μου. Με δεδομένο ότι είμαι και ομοφυλόφιλος, αντιλαμβάνομαι τις διώξεις που προωθούνται σε βάρος μου ως σημάδι παρακμής του ίδιου του κράτους. Ως άτομο δεν θα υπηρετήσω κανενός είδους στρατό ή άλλο μηχανισμό του κράτους. Δέχομαι ότι το να ζητάω συγγνώμη γι' αυτό είναι προσβολή για μένα και αρνούμαι κάθε είδους ειδικής μεταχείρισης ή επιείκειας από το κράτος...

Μεχμέτ Ταρχάν

Δεν θα πολεμήσω υπερασπίζοντας
φαιδρές έννοιες όπως το “έθνος” και η “πατρίδα”,
που το μόνο που έχουν να προσφέρουν είναι
διαχωρισμούς και αλληλοσφαγές μεταξύ των
καταπιεσμένων.

Δεν θα υπερασπιστώ τους πλαστούς
διαχωρισμούς και τα πρότυπα που ο στρατός
διαχέει μέσα στο κοινωνικό σώμα με σκοπό την
νομιμοποίηση των σχέσεων εξουσίας και
καταπίεσης.

Ο μόνος πραγματικός διαχωρισμός είναι
αυτός ανάμεσα στην εξουσία και την ελευθερία.

Ο μόνος πόλεμος στον οποίο συμμετέχω
είναι ο κοινωνικός και ταξικός.

Στα πλαίσια του ευρύτερου αγώνα για
την κοινωνική απελευθέρωση και της
αλληλεγγύης σε όσους αντιστέκονται, δηλώνω
ολική άρνηση στράτευσης. Δεν θα ακολουθήσω
τον δρόμο της προσωπικής παθητικής
“αντίστασης” του “τρελόχαρτου” και δεν δέχομαι
οποιαδήποτε μορφή “κοινωνικής” θητείας, γιατί με
αυτόν τον τρόπο δεν θα προσφέρω στην
κοινωνία αλλά στον εχθρό της.

Στρατός Μωυσής
Αθήνα, Ιανουάριος 2000

ΚΟΡΕΑ:

“Αν και γεννήθηκα και μεγάλωσα στη Ν. Κορέα μισώ την πατρίδα
μου. Απεχθάνομαι την οποιαδήποτε υπηρεσία μου στο στρατό. Και είμαι
έξαλλος. Γιατί τόσοι νέοι άνθρωποι σύρονται στο στρατό χωρίς ούτε την
παραμικρή αντίσταση; Κάθε χρόνο 400.000 άνθρωποι περίπου οπα-
λούν ενάμιση χρόνο στη θητεία τους. Τρελαίνομαι όταν ακούω ανθρώ-
πους να μιλάνε για καιρό ειρήνης. Ο ανδιαστικός μιλιταρισμός κάνει το
αίμα μου να βράζει. Στην Ιαπωνία θα ήθελα να κάνω κάτι μαζί με πολ-
λούς αριστεριστές, αναρχικούς και κομμουνιστές που συνάντησα όταν
έμεινα εκεί. Χρησιμοποιώντας τα μέσα ενημέρωσης μπορούμε να έρθου-
με σε επαφή με αναρχικούς σε όλο τον κόσμο και να συντρίψουμε τον
ανδιαστικό μιλιταρισμό. Βαρέθηκα να περιμένω. Βαρέθηκα να παραμέ-
νω σιωπηλός. Και βαρέθηκα να δίνω όλη μου την πίστη στον Τσε Γκεβά-
ρα και να ακούω Rage against the machine. Δεν πρόκειται για ένα προ-
σωπικό μου πρόβλημα. Σας επηρεάζει όλους. Αν παραμείνετε σιωπηλοί,
θα είστε και νεκροί. Είμαι τόσο ανθρώπινος για να μείνω ήσυχος;”

Μπουνγκ Μπουνγκ

Είναι προφανές ότι αυτή η επι-
λογή μου δε πηγάζει από καμία θρη-
σκευτική αντίληψη, ούτε από κάποιο
αόριστο μίσος για τα όπλα, αλλά από
το φυσικό μίσος που ως άνθρωπος
αισθάνομαι για κάθε μορφής αυταρχική
επιβολή, είτε είναι αυτή του στρατοπέ-
δου, είτε του σχολείου, είτε της μισθω-
τής δουλείας. Όπως επίσης από την
απέχθεια απέναντι σε οτιδήποτε απαιτεί
την πειθαρχία, διδάσκει την υποταγή,
επιβάλλει την ομοιομορφία, συντηρεί και
ενισχύει την ιδεολογία του φασισμού,
του ρατσισμού, του εθνικισμού, του
φαλοκρατισμού. Όλα αυτά τα στοιχεία
είναι κυρίαρχα στο στρατό, και μέσω
αυτού αναπαράγονται διαρκώς και δια-
χέονται στην κοινωνία.

Πάρης Σοφός,
Θεσσαλονίκη, 29/4/2000.

ΙΣΡΑΗΛ, 2002:

Η πλειονότητα των ισραηλινών πολιτών εύχονται να αλλάξει η σημερινή τάξη πραγμάτων. Ωστόσο το κράτος κάνει τα πάντα για να μπλοκάρει την ειρήνη, την ευημερία, την ισότητα. Μυστηριωδώς, κάθε τι καταλήγει να εξυπηρετεί τα συμφέροντα των καπιταλιστών και των στρατηγών.

Οι ισραηλινοί στρατιωτικοί και καπιταλιστές, μαζί με τους παλαιστίνιους ομότιμους τους κάνουν ό,τι μπορούν για να παραμείνουν στην εξουσία. Τα δικά τους ΜΜΕ και το εκπαιδευτικό τους σύστημα διασπείρουν νοσηρή εθνικιστική προπαγάνδα, εχθρότητα και φόβο. Ετοιμασμένοι να κυβερνούν. Υποδαυλίζουν το μίσος ανάμεσα σε Άραβες και Εβραίους, δύση και ανατολή, ενώ εξακολουθούν να κυβερνούν. Αυτοί είναι οι πραγματικοί μας εχθροί, ενάντια σ' αυτούς Άραβες και Εβραίοι πρέπει να σταθούν μαζί.

Δεν είμαι πρόθυμος να αποδεχτώ τη σημερινή πραγματικότητα. Δεν πρόκειται να συνεισφέρω στη συνέχιση και την ενίσχυσή της, υπηρετώντας τον ισραηλινό στρατό ή οποιαδήποτε άλλη τρομοκρατική οργάνωση.

Yair Khilou

Στις 26/3/02 καλούμαι να υπηρετήσω στον ελληνικό στρατό. Επειδή η μόνη σχέση που θέλω να έχω με κάθε είδους "υπηρεσία" και στρατό είναι εχθρική, δηλώνω δημόσια την άρνηση μου να καταταγώ.

Τα σύνορα και η πατρίδα που με καλούν να φυλάξω δεν τα αναγνωρίζω. Τα έθνη, οι θρησκείες και οι γραμμές στο χάρτη που χωρίζουν τη γη σε "δική μας" και των άλλων, είναι μια ακόμα εφεύρεση για τον διαχωρισμό των ανθρώπων σε κοπάδια που βλέπουν σαν εχθρό το ένα το άλλο, αντί να στρέφονται στους πραγματικούς εχθρούς, τα μικρά και μεγάλα αφεντικά τους. Είναι ένας ακόμη μηχανισμός για να επιτευχθεί η εθνική ενότητα ενάντια στην ταξική αλληλεγγύη, για να αισθάνονται οι προλετάριοι ότι έχουν περισσότερα κοινά με τ' αφεντικά τους παρά μεταξύ τους, μόνο και μόνο γιατί έτυχε να γεννηθούν σε διαφορετικά μέρη, ακόμα και αν αυτά απέχουν λίγα μέτρα.

Ο στρατός είναι ένας καταπιεστικός μηχανισμός, που λειτουργεί πολύμορφα προς όφελος των αφεντικών και του κράτους τους.

Μέσα στο ίδιο το κράτος, έρχεται να συμπληρώσει τα μαθήματα υπακοής και υποταγής στην εξουσία που προσφέρει το σχολείο, προετοιμάζοντας τον καθένα να γίνει ένας πειθήνιος εργάτης, που δέχεται ως δεδομένες τις εξουσιαστικές σχέσεις που διέπουν αυτή την κοινωνία. Διδάσκει τον σεξισμό, την φαλλοκρατία, την θεοποίηση του ανδρισμού, την απομόνωση από το άλλο φύλλο, και δείχνει την γυναίκα ως αντικείμενο χρήσης ή υποκείμενο υπεράσπισης και μόνο. Σε καιρό ειρήνης ο στρατός δρα ως απεργασιαστικός μηχανισμός και ως φθηνή εργατική δύναμη, ενώ σε περιόδους εσωτερικής έντασης στρέφεται ανοιχτά ενάντια σε κάθε ανταγωνιστική κίνηση ως κατασταλτικός μηχανισμός.

Έξω από τα όρια του κράτους, είτε ως στρατός κατοχής, είτε ως "ειρηνευτική δύναμη", κάνει φανερό το πιο σκληρό πρόσωπο του. Καθήκον του η υπεράσπιση των συμφερόντων των αφεντικών, τόσο στο μεταξύ τους ανταγωνισμό, όσο και ενάντια στους προλετάρους. Δεν είναι μόνο οι προφανείς συνέπειες ενός πολέμου, οι σφαγές αμάχων, οι καταστροφές υποδομών. Βιασμοί, δουλεμπόριο γυναικών, καταλήστευση των εδαφών τα οποία κατέχει, μόλυνση από "έξυπνα όπλα" με συνέπειες για πολλές γενιές είναι μερικά μόνο από τα "συνοδευτικά" μιας στρατιωτικής εκστρατείας.

Την τελευταία δεκαετία, ο ελληνικός στρατός ακολουθεί βήμα βήμα την επέκταση του ελληνικού ιμπεριαλισμού στα Βαλκάνια, τις χώρες της Ανατολικής Ευρώπης και όπου αλλού έχουν συμφέρον τα ελληνικά αφεντικά και οι μικροί ή μεγάλοι σύμμαχοι τους. Προστατεύει τις επενδύσεις τους στις οικονομικά ή στρατιωτικά κατεχόμενες χώρες, συμμαχώντας και βοηθώντας συχνά την υπάρχουσα ελίτ σ' αυτές ή εγκαθιστώντας καινούριες, φίλα προσκείμενες στα συμφέροντα τους ομάδες στην εξουσία. Στο όνομα της ελευθερίας της αγοράς ή της "ειρηνεύσης", εκπαιδεύει και εξοπλίζει αστυνομίες και στρατούς για να έχει κάποιον ν' αφήσει στο πόδι του όταν πια αποσυρθεί, ώστε να συνεχίσει απρόσκοπτα η εκμετάλλευση των προλετάρων.

Η νέα τάση προς τη δημιουργία ενός μισθοφορικού στρατού στην Ελλάδα δεν μειώνει την σημασία της άρνησης στράτευσης. Στη συνολική άρνηση του στρατού και της λογικής του, βασικό ρόλο παίζει η άρνηση με κάθε τρόπο και μέσο της υποχρεωτικής θητείας. Ακόμα και όταν αυτή εκλείψει, πρέπει να εφευρεθούν καινούριοι τρόποι δράσης ενάντια στο στρατό, μιας δράσης η οποία είναι μέρος έτσι κι αλλιώς μιας συνολικότερης στάσης ενάντια σε κάθε είδους εξουσία και καταπίεση.